

[Gade]

hedssystem og planlagt nedrustning i stedet for at diskutere EF-forsvar og Vestunion. Hr. Gert Petersen vil senere komme ind på dette.

Frankrig og også nogle unionstilhængere i Danmark begrundet deres ja med angst for det nye, stærke Tyskland. Som om en fransk centralbankdirektør i EF's centralbank vil sikre en bedre fremtid i Europa, når nu tyskerne allerede har brugt deres indflydelse til at sikre, at ØMU'en satser på prisstabilitet over alt andet.

Det er naturligvis vigtigt, at der skabes et tæt europæisk samarbejde i de kommende år, et bredt europæisk samarbejde på tværs af de gamle skel, også med Tyskland. Men ville det bedste ikke være – i stedet for at udvide EF, i stedet for at opbygge en EF-union – at udvide EF med de nye demokratier i Central- og Øst-europa, netop de lande, der banker på EF's dør. SF vil advare mod at bruge gammelt tykkerhad i argumentationen for Unionen.

De to vigtigste byggesten i Unionen er ØMU'en og forsvarsdimensionen. Når ØMU'en er fuldt gennemført med én mønt og fælles centralbank, mindskes medlemslandenes mulighed for at føre selvstændig økonomisk politik kraftigt. Mulighederne for at idømme bøder viser tydeligt, at det er perspektivet. Danmarks handlefrihed reduceres til, hvad der billedlig talt svarer til et amtsråds handlefrihed. Oven i købet satser ØMU'en på prisstabilitet, det vil sige, at den socialdemokratiske drøm, som også kan læses i memorandummet, er faldet ynkeligt til jorden. ØMU'en handler ikke om at sætte gang i beskæftigelsen, selv om arbejdsløsheden er en svøbe i EF, ca. 15 millioner mennesker er arbejdsløse.

Jeg kan godt høre, at hr. Ivar Nørgaard i dag på Socialdemokratiets vegne prøver at genoplive det synspunkt, som Socialdemokraterne har lidt skibbrud med i forhandlingerne. Men det er altså nu, vi skal tage stilling til selve ideen i Den Økonomiske og Monetære Union: om målet med én valuta skal fastlægges.

Selv om vi har fået en protokol, handler den jo om, at vi kan stå af toget, at vi billedlig talt kan trække i nødbremsen. Men toget bliver sat på skinner nu, det sættes i gang, og det er derfor, vi i virkeligheden tager en principbeslutning med denne beslutning.

ØMU, det kan lyde som navnet på en fugl. Når man siger Økonomiske Monetære Union, kan det lyde, som om det handler om økono-

mi. Men det er hverken fugl eller økonomi, det er politik. De økonomiske fordele ved ØMU er små, vismændene skrev det i 1986, og jeg citerer: »Det er ikke nogen holdbar tese, at fastlåsning af de indbyrdes valutakursrelationer er en nødvendig betingelse for, at gennemførelse af det indre marked kan ske med fuld effektivitet.«

Oven i det kommer, at EF-planen om Den Økonomiske og Monetære Union indeholder en række elementer, der vil trække i retning af højere arbejdsløshed. Det gælder prisstabiliteten, det gælder kravene til finanspolitikken i en lang række lande, og det gælder adgangskravene i ØMU'en. Det vil føre til arbejdsløshed i EF-området i hvert fald i hele opbygningsfasen.

For SF er det et meget alvorligt problem, at demokratiet er sat i skammekrogen i unions-traktaten. Der kommer en lang række nye områder ind under EF-samarbejdet, og det betyder, at de problemer, vi har med demokratiet i EF, bliver forstørret. Det demokratiske under-skud vokser i stedet for at blive mindre.

Vi mener, at Kommissionens magt skulle stækkes gennem reel initiativret for både Folketing og EF-Parlamentet, og i en genforhandling efter et nej vil SF lægge afgørende vægt på at sikre mere demokrati og gennemsigtighed og mulighed for, at borgerne får indflydelse i et kommende EF-samarbejde.

Så indføres der et nyt begreb, subsidiaritet, som vi også har hørt Venstre rose her fra talerstolen. Jeg forstår godt, der skal mange ord til, for der er meget lidt realitet i det. Det, de står over for, er jo en meget omfattende centralisering af magten. Så kommer der sådan lidt krymmel på, der hedder subsidiaritet. Men der er ikke meget kød på denne EF-fugl, subsidiariteten. Det er mest snak for at sylte tanken om en centralisering igennem.

Med beslutningen om det indre marked fik kapitalen sine friheder, Margaret Thatcher fik billedlig talt sine friheder. Det handler nu om at lave et modspil til kapitalens friheder, det vil sige flertalsafgørelser for miljø, arbejdsmiljø, social dimension. Traktaten gør forsøg på at rette op på dette. Men de er for svage, og de opvejer ikke de kræfter, der bliver frigjort ved det indre marked her den 1. januar 1993.

Miljøkommissæren har kritiseret miljøafsnittet kraftigt, og det er klart, at der er en di-